

да си цвятят, а теб ще те заколят; че за оброк на свети Георги си наречено! О, моето пжстро агжнце! Нали са лоши хората!

Слжнцето залезва! По планината над село се носят бляения на стада: от кжм поятите аганцата протачжт кржшни гласовце и под стрехата над трема се завржща лястовичка на старо гнездо, подкжршила вита песен.

Калина застанала права, гледа как пристжпва ноцта, слуша бляенията на стада и аганца; упива се в песента на лястовичката и като потжрся рамене прошепва: — немога, немога веки!

VII.

Хаджи Гена се вржща.

Х. Гена. Виждаш ли какво ти е пратил Косйо?

Калина. (Само погледва майка си.)

— Защо не се повжрна да видиш Илийча? На сайгията сжс сайгия се вржща.

Калина. (Мжлчи.)

— Момчето чак на кжшлата се блжскало зеленина да ни донесе, дано ни малко вжзрадва, а ти? (Почва да кичи прозорците с зеленина). Не си знаеш касметя, чедо. . . . Риташ го. . . . пжк който си рита кжсметя.

— Ама той защо толкоз. . . . като вижда?

— Защото те обича и не може без тебе. . . .

— А на мен като не ми е по сжрдце! Крива ли сжм аз, ма мале. Аз искам, като те гледам колко го харесваш: като те слушам колко го хвалиш — помжчих се да го обикна; искам пжк, то. . . .

— (Ялосана) Е, добре де, добре! Секаш й ние не сме били млади: като че само тебе видехме мома (Наскжрбена, прехяпа устни и почва да кичи дирека зад трема,

— Косйо бил незнам какжв, а онзи — прокопсаник, бил. . .

— (Обидена) Мамо, спри не ме измжчвай!

— Да спра, зер! Защото не помисляш; защото си галена: защото си едничка (разплака се) Ей, хората ще посрещат Гергйовден с весели сжрдца, че се слушат, че се разбират, че си отстжпват. А ти — ти като си навела глава, като че. . . . с никого дума не искаш на срещнеш: само с змейната, с Захарина туку шушукаш. Ама аз да доде тази вечер ще й дам едно. . . .

Калина. Само да го направйш.

Х. Гена. Очакваш ли я тази вечер?

— Нали за герданя ще доде да й го дам.

— Хубаво де! Дай си герданя, пжк ти. . . .

— Аз не нося гердан, когато всички се нагиздят.